

De Laatste Taboes

Zalig nietsdoen

Het laatste taboe in onze westerse maatschappij is, volgens mij, de luiheid. Luiheid mag niet, luiheid is verwerpelijk. Gij zult werken, gij zult rennen, gij zult jagen en jachten; het wordt niet met zoveel woorden gezegd, maar het kon een bijbels gebod zijn (en misschien is het dat ook wel, maar ik ben te lui om dat na te gaan).

Tijd is kostbaar, tijd kost geld. We moeten onze tijd zo goed mogelijk benutten, dus we telefoneren terwijl we autorijden, en eten onderwijl ook nog een boterhammetje.

We kijken tv terwijl we ons in het zweet fietsen op de hometrainer. Onze arbeidsproductiviteit gaat nog steeds omhoog. We eisen steeds meer van onszelf. Zoals we met werktijd omgaan, zo gebruiken we ook onze vrije tijd. We moeten actief zijn. Als er genoeg wind is, gaan we surfen of hanggliden. Als er niet genoeg wind is, gaan we surfen op Internet. Of we lezen de nieuwste roman van Mulisch. En we moeten de Picasso-tentoonstelling in de Kunsthal per se gezien hebben.

Ik wil hier een pleidooi houden voor luiheid. Zo nu en dan wordt er in de politiek een oproep gedaan tot ont-haasting. Dat is halfslachtig, dat gaat lang niet ver genoeg. Ik wil een lans breken voor het 'dolce far niente', het zalige nietsdoen. Hangen in een luie stoel, loom liggen in een hangmat, de ogen dicht, en wachten tot de slaap bezit van je neemt....

Ik ben ervan overtuigd dat vele mensen dit willen, maar het is een taboe; er wordt niet over gesproken. Men schaamt zich kennelijk voor deze heimelijke wens. Wat zou het mooi zijn als dit taboe doorbroken kon worden, als mensen openlijk durfden toegeven dat ze graag lui zijn. En deze eerste stap zou gevolgd moeten worden door een tweede: geen woorden maar daden!

Er zou een actiegroep moeten komen die zich sterk maakt voor de luiheid. Een groep van enthousiaste, energieke vrijwilligers die het land volplakt met affiches, die de politiek bewerkt, toegang heeft tot de media, en druk uitoefent op het bedrijfsleven. Dan komt er binnen korte tijd een cultuuromslag, dan ontstaat er een draagvlak.

Ik wil wel eerlijk bekennen dat ik me hiervoor niet zal inspannen, ik ben daar simpelweg te lui voor.

Eentje maar?

Het is voor iemand met mijn opvoeding bijna onmogelijk om te spreken van een laatste taboe. Opgegroeid in een degelijk katholiek gezin met als belangrijk motto: 'Wat zullen de mensen er wel niet van zeggen?!', is er sowieso sprake van veel zaken die not done waren en voor mij nog steeds not done zijn, bijvoorbeeld slechte tafelmanieren of het laten van boeren of winden, zeker in gezelschap.

Zelfbeheersing was bij ons thuis ook een belangrijke 'goede' eigenschap. Vandaar dat ik nu nog steeds waarschijnlijk zeer geremd en beheerst ben: ik ben nooit heel boos, heel blij of heel verdrietig. Ik laat me nooit lekker gaan op welk gebied dan ook, ik maak geen geluiden die anderen kunnen horen, bijvoorbeeld op de w.c. of tijdens het vrijen.

Seksualiteit, erotiek en lichamelijkeheid zijn echt nog het meest taboe. Bij ons thuis bestond dat alles gewoon niet, er werd niet over gepraat, je merkte er nooit iets van bij je ouders, kortom, het was er gewoon niet.

In de loop der jaren zijn natuurlijk veel dingen 'gemakkelijker' geworden, maar onderwerpen als 'seksuele fantasieën' en 'zelfbevrediging' zijn voor mij nog steeds heel erg taboe. Dat doe je niet en daar praat je zeker niet over.